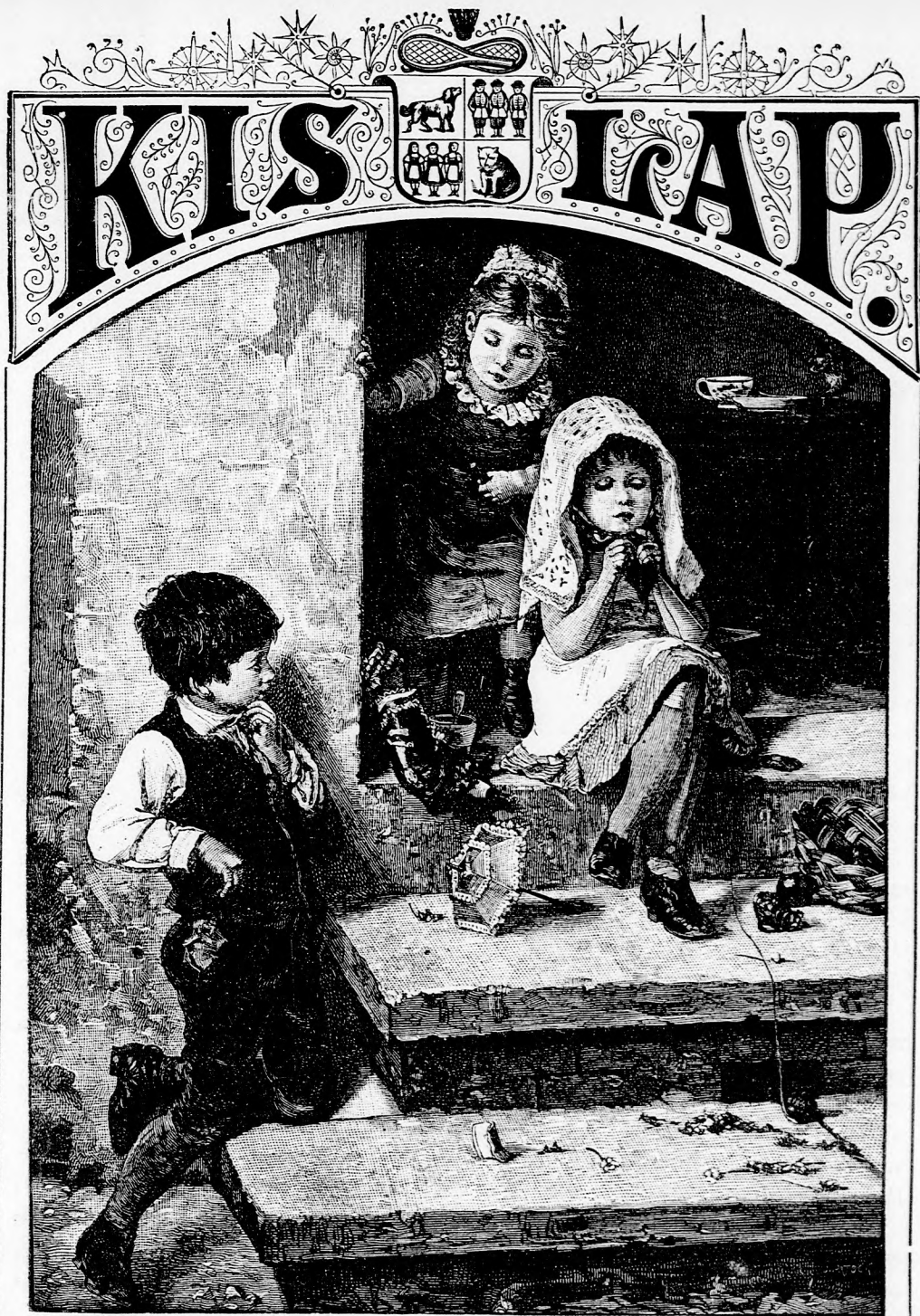

írása
meg-
ajzai.
tak a
n, szí-
Sere-
azdag
Athe-
atok ;
er és
városi
szük-
k, ha
— P.
dnám,
s nem
t ki a
nsky
, aki
t. Azt
bban,
iban ?
ceren-
lachy
míleg
aidat.
szol-
ésére.
sóim-
e szí-
öljön
te : ez
ében.
ttunk
énye-

ü-
va

ő

-épület.

A SZORGALOM SZAVA. (Lásd a 266. lapon.)

MORGÓ BÁCSI.

— Elbeszélés, számos képpel. —

(Folytatás.)

SZOBÁJA ajtajában ott várta a hűséges jó kis Viki.

— György, tudod-e, hogy mamácska nagyon beteg volt? Még most is az, de már jobban van. Ugy örülök! Te is örülsz, ugy-e? Épen most volt itt az orvos és azt mondta, hogy már talán nem lesz nagy baj.

— És téged beeresztettek a mamához?

Viki egy pillanatig habozott. Tudta, hogy amit mondani akar, az nagyon bosszantani fogja Györgyöt... de hát mégis csak az igazat kell megmondani.

— Voltam bent, mert a mama hivatott... de nem igen beszéltem vele, mert nagyon csöndesen, nyugodtan kell maradnia. És azt mondták, hogy még sokáig lesz így, nem szabad semmivel fölizgatni.

— Oh, tudom, mit akarsz mondani, szólt György elkeseredetten. Nekem sokáig nem szabad bemennem, mert mindjárt rám fogják, hogy én bosszantom. No jól van, hát ne eresszetek be!

— Dehogyan nem eresztenek be! Csak menj Jolánkához és kérd meg, hogy egy perczre, csak épen egy kis perczeskére bocsásson be, aztán annyit mondasz, hogy: »Kedves mama, de örülök, hogy jobban vagy!« és meglásd, Morgó bácsi és Jolánka bebocsátanak.

— Csakhogy én nem kérem őket, csak azért sem! Mi jogon parancsoljon nekem Jolánka, meg az a kiállhatatlan Morgó bácsi?

— De ha a mama rájok bizta...

— Jól van, hát ha a mama nem akar látni, arról nem tehetek. Tudom én ugy is, hogy engem itt senki sem szeret.

— Ugyan, György! Már hogy beszélhetsz így?

És a jó kis leányka szemei könybe lábadtak. Ez meghatotta egy kicsit Györgyöt is és szelidebben mondá:

— No, hiszen te szeretsz, azt tudom. És fogsz is szeretni mindig, ugy-e?

— Már hogy ne?

— Aztán majd együtt is leszünk mi ketten... de nem itt ebben az unalmas poros városban, hanem kint falun... ott lesz szép házaeskánk, kertecskénk, majd oda kiviszlek.

Viki nem igen tudta, hogy és miképen lesz ez, de mert a nagy György mondta, nem kételkedett benne és előre örült neki.

— És a mama és Jolánka meg Vilma is kijönnek, ugy-e?

— A mama bizonyosan... de Jolánka és Vilma nem igen...

Miképen csinálták volna tovább ezt a szép tervet, nem tudom, de most egyszerre vége szakadt, mert Jolánka lépett be; Viki pedig, hálás akarván lenni a szép ígéretért, mindjárt megszólalt:

— Jolánka, ugy-e bemehet György egy kicsit a mamához?

— Nem mehet be. Morgó bácsi szigoruan megtiltotta, most pedig mindent azt kell tenni, amit a jó Morgó bácsi parancsol.

— Már pedig nekem nem fog parancsolni! szólt György daczosan.

— De igen is fog és azt fogod tenni, amit ő akar.

— Én pedig megmutatom, hogy nem!

Ezzel György elszánta magát végképen.

Alig várta, hogy beesteledjék. Mikor maga volt szobájában, hozzáfogott a csomagoláshoz. Egy jókora kézi táskába berakott mindenféle ruhát, amit szükségesnek gondolt, a többit meg a szekrényben külön csomóba tette, hogy utána küldhessék, ha majd írni fog, hogy szüksége van rá. Aztán össze számította a pénzét. Volt régiebb idő óta tartogatott két aranya, melyet ajándékba kapott, néhány szép fényes ezüst forintosa és egy kis aprópénze.

— Ez nagyon elég a vasutra. Ha egyszer kint leszek falum, ott könnyen megélek, gondolá.

Lefeküdt, de keveset aludt. Alig várta, hogy virradjon. Hamar felöltözött, fölkapta a táskát és kiosont a házból. Mikor a mama szobája előtt haladt el, kissé összeszorult ugyan a szive és megállt; de épen ekkor a Jolánka hangját hallotta, a mint így szólt bent a mamához:

— Ne aggódjál semmit, kedves mama! Majd elintéz Morgó bácsi jól mindent.

Györgynek épen csak ez kellett. Morgó bácsi? Azért sem!

Kisietett az utcára. Még nagyon korán, sokkal korábban, mint mikor ez előtt reggel iskolába szokott indulni. Meg az a nagy különbség is volt, hogy most reggelizés nélkül indult ki, ami még soha sem esett meg rajta. Ezt nem találta egy

csöppet sem kellemesnek, de még azt a nehéz táskát sem, mely ugyancsak lehozta a vállát. Megállt és szénézett, nem lát-e valahol afféle utczai suhanczot, a ki egy pár krajczárért utána vinné a táskát. Ilyent nem látott, hanem épen szembe jött vele egy igen tisztességesen öltözött fiatal férfi, ki barátságosan mosolyogva mondá:

— Nehéz a táska, ugy-e ifiur? No, majd segitem vinni, ha ugyan egy uton megyünk.

Györgynek erre semmi kedve sem volt. Hallotta ő eleget, hogy sok furfangos ember van a nagy városban, a ki megszolja a hiszékeny embert.

— Köszönöm, nem szükséges, feleléte hát. Elbirom magam is, ugy sem megyek messze, amott a sarkon majd talállok társas kocsit, mely kivisz a vasuti állomáshoz.

— A vasuthoz megy? Ejnye de jó! Én is oda iparkodom, de már félórája bolyongok és nem tudok kiigazodni ebből a ménkö nagy városból. Tetszik tudni, falusi ember vagyok, soha sem jártam még itt... Nálunk a faluban csak egy utcza van, hát ott nem lehet eltévedni; de itt egyik utcza a másikat éri keresztülkasul, hát hogy tudhassa az ember, merre menjen?

Györgynek nagy kedve lett volna nevetni a jámbor falusi emberen, de nem tette, mert ezzel megbántotta volna. Inkább így szólt:

— Már azt nem tudom, hogy segíthetek-e a baján, mert nekem sürgetős a dolgom. Együtt mehetünk, ha épen azon a vasuton akar utazni, a melyen én. Mert

többfelé is vezet ám vasut. Melyiken megy?

— Hogy melyiken? Hát a melyiken jöttem.

— Ezzel nem vagyok okosabb. Én a központi pályaházból indulok...

— Az, az! Így mondták, mikor megérkeztem és egy nagy, roppant nagy csarnokban kiszálltam. No mondhatom, derék egy épület, nálunk a templom sincs akkora,

pedig az már csak valami. Aztán annyi ember jár ott, hogy szinte belebódultam.

— No, ne féljen semmit, majd én eligazítom, én már szokva vagyok az ilyen városi tolongáshoz. Majd váltok magának jegyet is.

— Nagyon jó lesz és aztán együtt utazhatunk, ugy-e? Már persze a meddig együtt mehetünk. Én Darukőre megyek.

— Az épen arra van, ahová én utazom, szólt György.

Mikor barátaimnál voltam, hallottam, hogy ez a falu ott van a szomszédban. Láttam is messziről, csinos kis falu. Nem csodálom, hogy jobban szeret otthon lenni. Jobb is ott falun, mint ebben a lármás városban.

— Már azt nem tudom, kedves ifiur. Ott is jó, ott is szép, de már bizony csak szép itt ez a nagy város is a sok gyönyörű

palotával. Persze nem ily magamforma szegény embernek való.

Ezalatt már odább sétáltak és György szépen engedte, hogy a táskáját a barátságos falusi ember vigye. Eljutottak a társas kocsihoz, beültek és nemsokára kijutottak a pályaházba. Itt megtudták, hogy az indulásig még jócskán van idejük.

— Addig talán reggelizhetnék itt a vasuti vendéglőben, szólt a falusi ember. Mert én még nem reggeliztem.

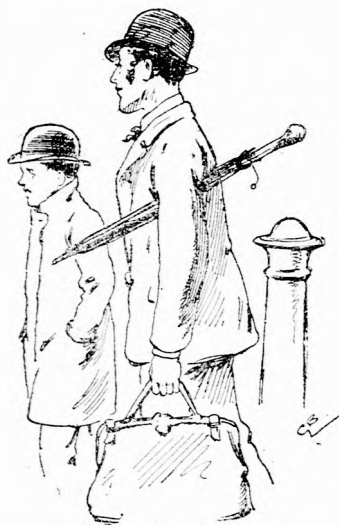
— De magam sem.

Leültek egy asztalhoz és már olyan barátságosan beszélgettek, mintha régi jó ismerősök lettek volna. Hanem az idegen egyszerre szinte elszomorodva mondá:

— Ejnye! Már örültem, hogy jó társaságban fogok utazni, de most eszembe jut, hogy én csak harmadik osztályon megyek, az ifiur pedig bizonyosan legalább is másodikon.

— Oh, mehetek én harmadik osztályon is, szólt György. Legalább Darukőig együtt megyünk. Még ugy sem szántam el magamat egészen, hogy meddig megyek. Szeretnék valami jó majorságba jutni.

— Értem. Jó friss levegőre van szüksége, a szabadban akar egy kicsit üdülni, már ahogy a városiak szoktak, egy-két hétig.

...TÁSKÁJÁT...VITTE.

— Nem épen egy-két hétig. Az igazat megvallva, valami helyet keresek, a hol megmaradhatnék. Nagyon szeretem a falusi életet és munkát. Nem vagyok én holmi kényes, ott is vállalkozom akármire.

Az idegen meglepetve nézett rá.

— Ezt nem hittem volna. De hát nem csodálom, az ember bizony bele unhat a városi életbe. De mégis egy kicsit fiatalnak találok. Mit mond az atyafiság ehhez a dologhoz?

— Nem kérdeztem, nem is gondolok vele. Az atyám nem él, azt teszek, amit akarok.

— Ez már derék. A maga gazdája, ugy-e?

— Mostmáraz!

György igyekezett ezt nagyon büszkén és bátran mondani, de bizony majd a torokán akadt a szó. Mert eszébe jutott, hogy otthon hagyta a mamát, testvéreit, azok már talán keresik is, siratják... kivált a kedves kis Viki. De aztán megint csak vigasztalódott. Majd elfelejtik, aztán ott van az a kiállhatatlan Morgó bácsi, az majd megvigasztalja őket. Inkább másra gondolt tehát s azt kérde új barátjától:

— Mit gondol, kapok-e könnyen valami szolgálatot?

A falusi ember zavartnak látszott.

— Hm! Hát... mondja csak, hány éves... tizenhét... tizennyolcz?

— Nem biz én... még csak tizennégy éves vagyok.

— Csak? Nem hittem volna... ugyancsak erős ember lesz; ha így nő tovább, birni fogja a munkát. Nem fél egy kis megerőltetéstől, ugy-e? Aztán szeret lovagolni is?

— De nagyon!

Az igazat megvallva, György még

nagyon keveset ült lóháton; csak multkor jó pajtásánál ült fel néha egy szelid öreg paripára. De hát ezt nem kell tudni az új pajtásnak. Ez pedig így szólt:

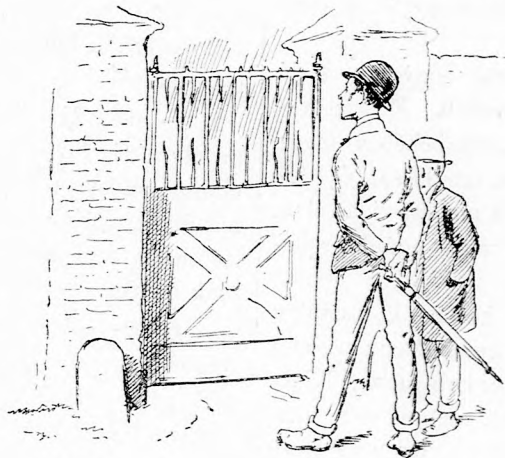
— No, ha épen ilyen szándékkal van, talán akad valami ott a mi szomszédunkban. Bokros gazdánál. Nagy majorja van, mindig kell neki jó munkás. Hal-

lottam, hogy elcsapta az udvaros legényét. Hát ha azóta még nem fogadott mást, akkor talán beszegődhet hozzá.

— Nagyon jó volna. És azt hiszi, hogy mindjárt megfogad?

— Már azt nem tudom. De megpróbálhatjuk, elvezetem hozzá.

— Ugy van, megpróbáljuk. Ha nem sikerül, megyek tovább, fölkeresem barátaimat, ámbár jobb szeretném, ha nem

... ELJUTOTTAK A MAJORHOZ.

(Lásd a 262. lapon.)

kellene hozzájok mennem, mert talán még le is néznének.

— Az bizony megesik az emberen, ha uri sorból szegényebb állapotba jutott. No de most készülődjünk, mert látom, hogy az emberek mozgolódnak.

Megváltották jegyeiket és beültek a vasuti kocsiba. György nem vette észre, hogy mialatt a kocsihoz mentek, barátja néhány szót váltott egy emberrel, ki véletlenül látszott épen mellettök állani. Nem gondolt György most egyébre, csak ujdonatuj tervére.

— Igazi szerencse, hogy erre a jó emberre akadtam, gondolá. Elvezet valami csöndes tanyára, ott békében fogok élni, nem kell vesződni tanulással, egy kicsit eldolgozgatok és a mellett vigan élek.

S a vonat gyorsan odább robgott velök.

A ki vasuton harmadik osztályu kocsiban utazik, az nem utazik valami nagyon kényelmesen és kellemesen. Nincs ott öblös puha ülés, aztán sok mindenféle ember kerül össze, de nem épen uri fajta. György még soha sem volt ilyen társaságban és alig is tudta, mit tegyen. Barátja azonban egészen vigan beszélgett a többi utasokkal és nem sokat törődött György urfival, a ki pedig nagyon szeretett volna vele egyről-másról tanácskozni. Szerencsére csak néhány állomásnyira mentek, aztán kiszálltak.

— No, itt volnánk, szólt a jószívü idegen. Ha tehát akarja, elkísérem a Bokros barátom majorjába. Hanem a táskát jobb lesz itt hagyni, mert nem birná oly messzire czipelni. Nem bizonyos, hogy ott kap-é helyet s ha nem kap, akkor ugy is

visszatér ide és tovább utazik. Ha pedig ott marad, majd elhozatják a táskát.

— Ez igaz. És nagyon messze van az a majorság?

— Nem épen. Egy kis óra alatt oda érünk.

Ez jó séta volt, kivált forró nyári napon. De hát György nem panaszkodhatott, mikor a jószívü idegen pusztán az ő kedvéért vállalkozott ilyen nagy gyaloglásra. Megindultak és utközben György igyekezett megtudni, hogy ha ott marad Bokros urnál, hát voltaképen mit is fog ő ott csinálni?

— Mit? Hát dolgozni, felelt kísézője nevetve. Én bizony eleinte nem akartam elhinni, hogy effélére vállalkozzék, mert hát olyan urfi formának gondoltam. Már itt most nem urfi, az bizonyos, hanem csak cseléd.

Györgynek majdnem kedve lett volna fölfortyanni; de aztán eszébe jutott, hogy biz' az ugy van. Ő tulajdonképen meg sem gondolta, hová és minek megy, csak el kívánt menekülni Morgó bácsitól és Jolánkától, a kik neki parancsolni akartak. Ha pedig egyszer elszánta magát, akkor nem válogathat. Meg is mondta, hogy ő kész mindenre.

— Nagyon helyes. De most jut eszembe, hogy még a nevét sem tudom.

— György a nevem.

— No, itt majd csak Gyuri lesz.

Mezőkön, szántóföldeken gyalogoltak végig s az izzadtság csak ugy szakadt Györgynek az arczáról. De végre nagy sokára eljutottak a majorhoz. (Lásd a képet a 261. lapon.)

— Itt a Bokros barátom majorja, szólt az idegen. Várjon itt kint, majd én bemegyek és beszélek a gazdával.

Bement, György pedig kint maradt és várt, — várt sokáig. Volt ideje, hogy átgondolja, micsoda furcsa állapotban van itt és mire készül. Még vissza fordulhatt volna, hogy haza menjen.

— Nem, azt nem teszem. Most már késő. Mindenki nevetne rajtam, még kegyetlenebbül bánnának velem. Csak itt helyet kapnék... hova menjek, ha itt nem keltek? A pénzem fele már oda van.

Nem töprengtetett tovább, mert a kapuból két férfi lépett ki: a jószívű idegen és egy izmos termetű öreges gazdaember.

— Ez az a fiu, szólt György barátja.

(Folytatása következik.)

BETŰ REJTVÉNY.

R

E T

T A

R E

P S

A E

N

Ezen betűk a körön úgy helyezendők el, hogy minden 8-dikat olvasva, egy európai nagy város nevét adják.

KISZABADULT TIGRIS.

(Képpel a 264—265 lapokon.)

MINAPÁBAN, a mint az állatkertben a hatalmas tigris ketrecze előtt többed magammal álldogáltam, megszólalt egy kis leányka:

— Jaj mama, ha ez a tigris kiszabadulna! Mit csinálnánk akkor?

Erre bizony a mama nem tudott hamar felelni, nem is lett volna könnyű dolog. Mert az bizonyos, hogy futni a tigris jobban tud, szembe szállni vele pedig séta pálczával vagy napernyővel egy kicsit bajos. Puskával pedig nem szoktunk sétára indulni.

— Az bizony nagy baj volna, szólt végre a mama mosolyogva. Csakhogy szerencsére olyan baj ez, mely meg nem történhetik, mert olyan erős a vasrácszat, hogy a leghatalmasabb fenevad sem bírhat vele. Nem is történt olyasmi talán még soha sem.

Ekkor én szóltam közbe.

— Történni biz' az már megtörtént, csakhogy nem itt, mert itt csakugyan sehogy sem történhetnék meg. Hanem mikor én fiatal koromban egyszer külföldön jártam, ott egy kis városban az állatsereglet hatalmas királytigrise egy izben valóban kiszabadult.

— Jaj Istenem! Hát aztán mit csinált? ijedezett a kis leányka.

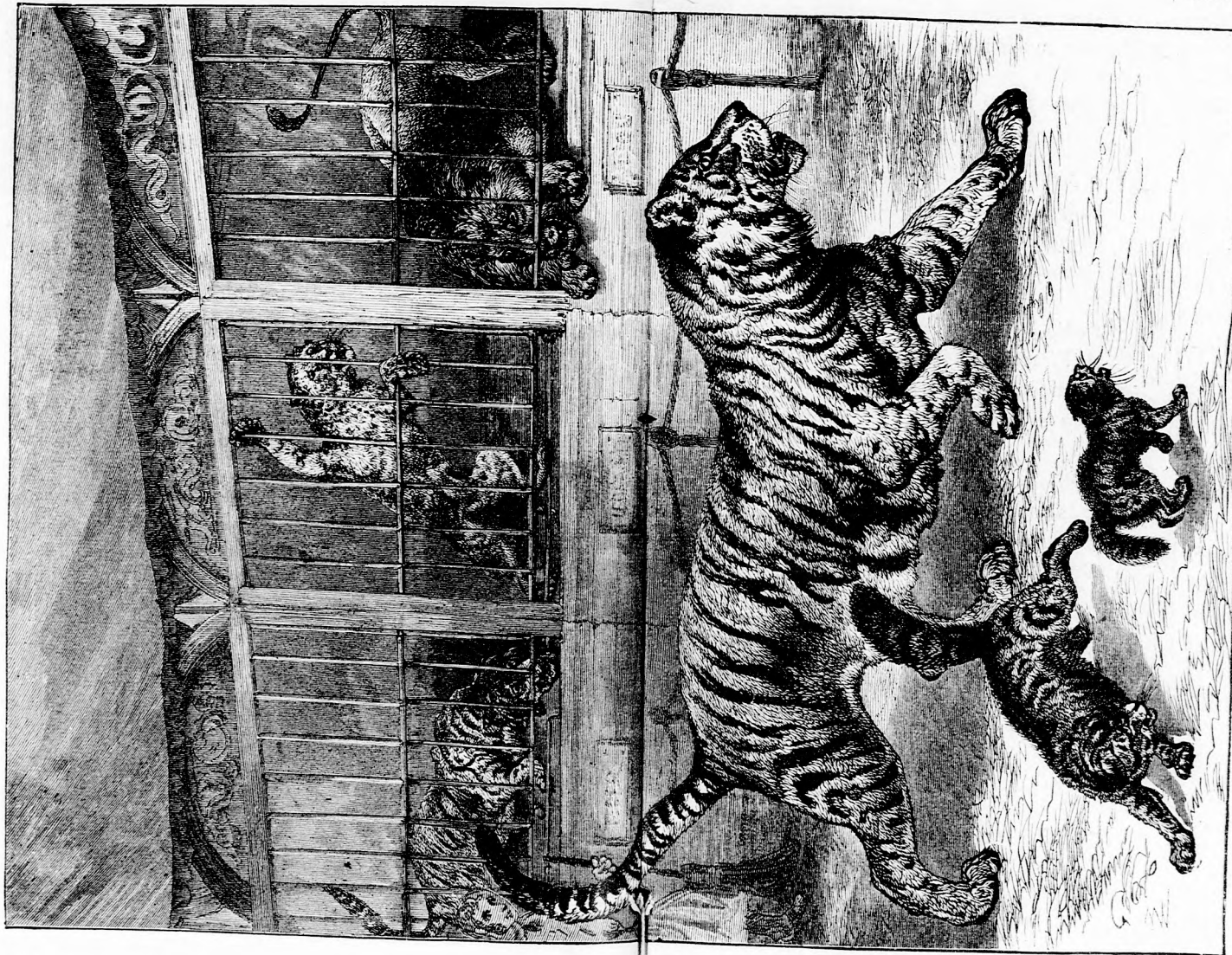
— Üljünk le ide a padra, majd elmondom a történetkét. Ugy volt az, hogy

abba a kis városba vándor menaszeria érkezett egy vakmerő állatszelidítővel. Ez gyönyörű fekete óriás volt, afrikai szerezsen, Wagaba nevű s olyan bátran ment be a fenevadak ketreczébe, mintha ártatlan juhocskák közé lépett volna. Engedelmeskedtek is neki mind az oroslán, párducz, tigris, mert kicsi kóruktól szokva voltak hozzá.

Eleinte nagyon sokan nézték Wagaba produkcióját, de mikor már több hétig folytatta és a kis városban mindenki többször is látta, végre igen kevés ember járt a menaszériába. És ez volt a szerencse.

Egy esős napon alig öt hat ember volt ott és Wagaba nem is igen akarta megkezdeni a szokott produkciót. De a látogatók követelték pénzökért az ígért látványt, az állatszelidítő tehát meg is kezdte. Az oroslánnal jól ment a dolog, aztán következett a tigris. A vérengző fenevad azonban nagyon rossz kedvű volt ezen a napon, bizonyosan bántotta az esős hűvös időjárás. Fenyegető morgással fogadta gazdáját, de ez szokva volt ehhez és nem ijedt meg. Vas vesszejével rá csapott s a tigris haragos mordulással kelt föl a sarokból, hol addig pihent. Kedvet-

lenül, ellenszegülést próbálgatva teljesíté Wagaba parancsait s mindenki látta, hogy a fenevad ezuttal nagyon kelletlenül

végzi a produkciót. Látta ezt Wagaba is, de nem tágitott mindjárt, mert a vadállat nem felejtí azt el, ha daczoskodásával

egyszer boldogult. Az állat szelidítőnek mindig győzni kell rajta, mert különben vége a hatalmának.

megelégette a produkciót és ki akart lépni a ketrecznek gyorsan föl és lehúzható keskeny ajtaján.

Ekkor történt aztán a váratlan esemény.

Az ingerült fenevad abban a pillanatban, mikor Wagaba az ajtócskán gyorsan ki akart surranni, hirtelen ugrással ott termett és gazdáját leütve lábáról, kiszabadult.

— Kint a tigris! Fussunk! kálták a nézők rémülten.

Szerencsére, mint mondtam, kevesen voltak s több ajtó is lévén, egy pillanat alatt kint voltak, becsapva maguk után az ajtót. Hanem erre az egy pillanatra sem lett volna idejük, ha véletlenül segítségül nem érkezik — egy macska.

Az állatsereglet tulajdonosának a macskája volt ez. Ott járt kelt mindig és annyira megbarátkozott volt a fenevadakkal, hogy akármelyikhez be mert surranni a ketrecz rácsozata közt. Épen most, hogy a tigris kirozott, ott volt közel. A cicza nem rémült meg s talán affélet gondolt, hogy mint neki sza-

bad, úgy most tigris atyjafiának is egy kis sétára kerekedett kedve. Oda állt elébe és vakmerően nézett rá.

A tigris az első pillanatban maga is meg volt zavarodva. Annyi ideig volt a szűk ketreczben, hogy hamarjában nem tudta, mit is kezdjen szabadságával? Mérgeesen nézett a macskára s egy-két pillanatig talán arra gondolt, hogy széttépi, amit könnyen megtehetett volna. De aztán mást gondolt és szét nézett, hogy merre induljon. Már ekkor az ajtók zárva voltak s a tigris határozatlanul baktatott körül a többi ketreczek előtt, ezekben pedig a többi vadállatok, szabadon látva hatalmas társukat, iszonyu bömbölést és nyugtalanzkodást kezdtek. Csak a macska ugrándozott folyvást vakmerően a kiszabadult tigris körül.

Utoljára mégis baj lett volna, a tigris bizonyosan módot talált volna kitörni valahol. De ezalatt már talpon volt Wagaba, kinek az esésben nem történt baja s ki nem vesztette el lélekjelenlétét. Az állatszeliidítők mindig tartanak kéznél erős vasrudakat, melyekkel szükség esetén segítsenek. Wagaba fölkapott egy ilyen vasrudat és egy pár nagy ugrással a tigris mellett teremve, jól célzott csapással olyat ütött ennek a fejére, hogy a hatalmas állat kábultan rogyott össze. Ekkor Wagaba segédei is elő mertek jönni, gyorsan megkötözték a tigrist és mire ez fölocsudott, már megint csak ott volt a szűk ketreczben.

Hanem e naptól fogva ugyan hiába hirdette Wagaba a produkcióját, a kis városka lakosai nem mertek többé oda menni, bármennyire biztatta őket Wagaba, hogy ilyen baj többé nem történhetik, mert a ketrecz ajtaja elé egy másik előketreczet csináltak, ezen át kell be- és

kimenni a tigrishez. A megriadt emberek nem bíztak már a dupla ajtóba sem s a menaszéria odább vándorolt.

Ezt az egy esetet hallottam ...akkor. Azóta sem tudok másikat.

A SZORGALOM SZAVA.

(Képpel a czimlapon.)

NO MIT nézel Andor urfi?
Csúfolóddol tán velünk,
Hogy mi kötünk, varrogatunk?
Panaszod van ellenünk?

*Pedig hallod, dolog van itt,
A Viczánk rongyoska lett —
Foszlóban a ruhácskája,
Meg az egész toalet!*

*Kötünk, öltünk, horgolgatunk,
S bár Viczánk nem értheti:
Például szolgál nekünk ő,
Szorgalmunk' kifejteni.*

*Ugy látom, hékás, te rád is
Ráférne a foltozás —
Nadrágodat megvisele
A szünetlen lovazás.*

KÉT TESTVÉRPÁR.

— Beszélyke. —

z EGYIK testvérpár utban volt, a másik ott várta a szép falusi kastély előtt. Mind a két testvérpár egymásra gondolt, csak hogy különböző módon. Azok ott a kocsiban egy árva szót sem szóltak, csak úgy titkon gondolták:

— Bizonyosan ott találjuk Juczikát és Manczikát. Talán szabad lesz velünk játszaniok... az mégis csak mulattatni fog egy kicsit.

Juczika és Manczika nem titkolóztak egymás előtt. Nem is tudták, mi az a titkolózás, már csak azért sem, mert mindig együtt voltak, együtt tettek mindent s oly szeretet füzte őket egymáshoz, mely testvérek közt is ritkaság. Az igaz, hogy ritka testvérek voltak: ikrek. Ugy hasonlítottak egymáshoz, mint egyik tojás a másikhoz, és ha csak kis időre is el kellett válniok, már busultak egymás után.

Ott a városban éltek sokáig anyjokkal a gazdag Harkai házában, hol anyjok szolgált. Afféle kis rabszolgái voltak Lajosnak és Arankának, de ők azt nem érezték és nem vették rossz néven. Először is tudták, hogy a derék Harkai ur nagy inségtől mentette ki szegény özvegy anyjokat, hálával tartoznak iránta; azután meg ők mindenkit szerettek és el sem tudták volna képzelni, hogy lehessenek emberek, a kik ne szeressék egymást.

Pedig ha nem lettek volna olyan egyszerű kicsi leánykák, mihamar egészen közel megtalálták volna a példát. Mert Lajos és Aranka ugyancsak nem éltek

mint jó testvérek. Nem mondom, hogy nem szerették egymást, de hát semmikép sem fértek össze, örökös perpatvar volt köztük. Még igazi jó pajtásuk sem igen volt, ritkán hívták őket valahová s hozzájuk is ritkán jött valaki, mert ha néha oda tévedt egy-egy fiu vagy leány, mindig csak azt látta, hogy majd Lajos, majd Aranka pöröl, duzzog. Már pedig efféle látni nagyon kellemetlen. Az apa bizonyosan segített volna a bajon, csak hogy naphosszat el volt foglalva; a mama pedig nagyon beteges volt s néha napokig sem jöhetett ki szobájából. És Lajos meg Aranka ennek még szinte örültek, mert így aztán kedvökre veszekedhettek.

De már annak nem örültek, mikor megtudták, hogy Juczika és Manczika elmennek a háztól. Harkai ur másképp rendezte el a dolgot, falusi birtokán szüksége volt új cselédre, oda küldte ki a szegény özvegy asszonyt, ki nagyon örült rajta. Mert itt Juczika és Manczika, bár még kicsinyek voltak, mégis dolgozhattak már valamit. Ki is mérte rájuk az ispán mindjárt a munkát, gyomlálhattak, kapálhattak, mert senkinek sem szabad haszontalanul tölteni az időt, a hol dolog van.

Mikor a nyár beköszönt, Lajos és Aranka is kimentek a falusi jószágra s mert már esteledett, mikor oda értek, Juczika és Manczika a munkaidő után ott várták a kastély udvarán. Gyönyörű nagy bokrétát kötöttek vad virágból s ezzel fejezték ki örömüket, mert hát holmi szép beszédet biz ők nem tudtak volna mondani. De az arcukon is meglátszott, mennyire örülnek, hogy Lajost és Arankát látják.

Örült a két uri testvér is, de nem mutatta. Lajos gögösen gondolá:

— No persze, még azt hinnék, hogy valami nagy szükségem van reájok. Meglehetek én nélkülok is.

Épen ilyenformát gondolt Aranka is. De azért mégis nehezebbre esett, hogy Juczika és Manczika nincsenek közelében, nem játszhatik velök. Szerette volna kérni a mamát, engedje meg, hogy az ikerleá-

...MEREVEN NÉZETT A DOBÁLÓZÓKRA. (Lásd a 271. lapon.)

nyok ne dolgozzanak egész nap, hanem jöjjenek ide át öt mulattatni. Csakhogy erre a mama bizonyosan azt feleli:

— Mire való volna az? Itt a testvérbátyád, játszhattok egymással.

Erre aztán meg kellett volna vallani, hogy ők nem tudnak megférti egymással, rettentően unatkoznak egész nap.

Reggel és este még csak megjárta, mert kísértáltak. De épen nagyon száraz

1
és
rés
ra
tel
vo
kö
a
Ju
La
mo
tek
az
tély
szo
ked

Ar
kirá
tor
bo
min
én
kom
be,

nyá,
Mar
lats
ott
vihe
és A
dig
kosá
velöl
aláb
sem
Egys
kavie
tojás

és forró nyár volt, a nap legnagyobb részén át a hűvös szobában kellett maradni. Ott aztán, ha leczkékkel elkészültek, unatkoztak, ásítottak és csak délben volt egy vidám fél órájuk, a mikor egymás közt is barátságosabbak voltak. És ezt is a szegény testvérpárnak köszönhették. Juczika és Manczika egy reggel, mikor Lajossal és Arankával találkoztak, azt mondták, hogy nagyon szép csigát lettek, föl is vitték volna Lajoséknak, de hát az anyjuk megtiltotta, nem szabad a kastélyban alkalmatlankodniok. Pedig sokszor találnak munkaközben mindenféle kedves apróságot.

— Tudjátok mit, Juczika? szólta Aranka. Olvastam egy mesét, mikor a király kisasszony fogva volt egy nagy toronyban és az ablakból kötelen kosarat bocsátott le, hivei pedig abba raktak mindent, amire szüksége lehetett. Hát én leszek a király kisasszony és az ablakból kosár fog lelőgni. Abba tegyétek be, amit nekünk szántatok.

Ez aztán nagy mulatság volt mindnyájoknak. Az az hogy Juczikának és Manczikának sokszor nem volt épen mulatság, mert a kiszabott munkaidő után is ott bolyongtak a mezőn, hogy valamit vihessenek a függő kosárba. De Lajosnak és Arankának nagy mulatság volt, mindig kíváncsian lesték, mit találnak a kosárkában. A kíváncsiság elfeledteté velök a pörölést s együtt mulattak legalább néhány perczig. Természetesen soha sem volt valami nagy kincs a kosárkában. Egyszer néhány nagyon fényes csillogó kavicsot találtak, máskor szép madártojásukat, ismét máskor vadvirágból kötött

koszorut, vagy ritka nagyságu néhány szem epret, tarka pillangót és más efféle apróságot.

Sokáig ezzel persze nem lehetett elmulatni s azután csak annál unalmasabban teltek az órák. Még szinte örültek, mikor tanulniok kellett. De itt sem ment a dolog olyan jól, mint ahogy mehetett volna. Aranka igen éles eszü leányka volt, gyorsan megértett mindent és mihamar elkészült olyan feladványokkal, melyek Lajosnak sok fejtörésébe kerültek. Ellenben Lajosnak pompás emlékező tehetsége volt s amit egyszer hallott vagy olvasott, nem felejtette el többé. Aranka akárhányszor gondolta:

— Erre már nem emlékszem... Lajos bizonyosan megmondaná... de biz' én nem kérdezem. Még azt hinné, hogy rá szorulok.

Lajos épen így okoskodott, mikor valamit nem értett meg. Ha egymást segítik, könnyen boldogulnak, de így csak azért szóltak egymáshoz, hogy pöröljenek.

A mama nem látta ezt s egy napon, mikor kissé jobban volt, elővette a gyermekeket, hogy lássa: szorgalmasak-e? Meg volt velök elégedve és hogy ezt ki is mutassa, adott kettejüknek egy szép fényes aranyat. De a két testvér ennek nem örült valami nagyon.

— Mi hasznát vesszük itt falun? szólta Aranka. Nekem még megvan az az aranyom is, melyet születésem napján kaptam.

— No, most az egyszer igazad van, szólta Lajos. Itt falun nem vehetünk semmit. Ha a városban volnánk, vennék ma-

gannak egy szép nagy festékes ládát a rajz készülékemhez. Erre már rég vágyom.

A mama meghallotta ezt.

— No, ezen a bajon lehet segíteni. A város nincs nagyon messze. Az öreg János kocsis fogjon be, aztán kocsikázzatok a városba és vesztek, amit akartok. De osztóznok kell, fele az egyiké, fele a másiké.

— Jaj de jó vagy, kedves mamácska! Mindjárt befogatok.

Aranka is ott akart lenni a befogatásnál s mialatt kifelé mentek, Lajos így szólt:

— Most az egyszer igazi szép festékes ládát veszek magamnak, nem olyan hitványat, mint az eddigiek. Az kissé drágább lesz ugyan, de az aranyból kitelik. Majd máskor, ha megint kapunk ajándékot, akkor te vehetsz magadnak az egészen valamit.

— Oh persze! Nem oda Buda! szólt Aranka. Az arany fele az enyém és én nem adom. Majd beváltjuk, te kiveszed a magad részét és az lesz a tied.

— De hiszen neked most nincs szükséged semmire. És épen most mondtad, hogy még megvan a minapi aranyad is, még annak sem tudod hasznát venni.

— Ahhoz semmi közöd, az az enyém és ha nem költöttem el, nekem lesz jó. Most pedig ennek a fele engemet illet és én nem adom. Te is kaptál Karácsonykor és születésnapodra még többet, mint én, de nem igen emlékszem, hogy valamikor akármiféle csekélységgel is gondoltál volna reám. Nincs mit vissza fizetnem.

— Ez már igaz. Követelni semmi jogom sincs. Így hát már meg is jártam a

várost. Tartsd meg a pénzedet és ha tetszik, fogass be a kocsiba, vásárolj amit tetszik a magad részére, a többit pedig hozd nekem vissza, mert én nem megyek.

Ezzel hátat fordított Arankának és másfelé indult.

Aranka kissé meghökkent, de még inkább boszankodott.

— Milyen kiállhatatlan! Mivel nem töltheti a kedvét, elrontja az én mulatságomat is. Tudja, hogy magam nem mehetek. Most már én sem vehetek magamnak semmit . . . Tulajdonképen nem is tudom, mit vettem volna . . . akár oda is adhattam volna neki az egész pénzt . . . bizony magam sem vagyok jobb nála . . . csak-hogy ő az öregebbik, neki kellene jó példával elől járni, akkor aztán én is . . .

Lajos ezalatt azt remélte, hogy Aranka majd visszahívja. De mikor látta, hogy biz' ez nem következik, kedvetlenül dörmögte:

— Milyen rossz szívé ez az Aranka. .! Még ezt a csekély szívességet sem akarta megtenni, pedig tudhatná, hogy nem lesz kára, visszakapja és majd én is . . . az az tulajdonképen ezt nem tudhatja, mert abban igaza van, hogy minden pénze-
met elköltöttem sokszor haszontalanságra, de neki sem adtam . . . Ha megemlékeztem volna róla is, most viszonzta volna . . . így persze nem csoda . . . ámbár ő a fiatalabbik, neki kellene engedni . . .

Megfordult, és körülnézett, hogy merre van Aranka. Már messze volt, a nagy zöldséges kert felé ment, hol épen sok munkás dolgozott. Bizonyosan ott akarja eltölteni az időt, talán Juczikát és Manczikát is ott találja. Lajos utána indult.

épen
és szá
kelle
csian
keser

ispán
ugyar

megt
másm
Össze
törön

JA

T
u
i
sem a
olyan
pedig
mező
nak,
bajló

mihe
gette
inger
kat f
Palk
prób
siker

és s
vele
nekil
gond

Dob
kidu

A nagy kertben sokan dolgoztak, de épen ekkor mind abba hagyta a munkát és szaladt a kis kerti ház felé. Ott történni kellett valaminek, mert a munkások kíváncsian csoportosultak. Haragos beszéd, keserves sirás, könyörgés hallatszott.

Aranka is oda sietett és látta az ispánt, a ki kezében a lovagló ostorral ugyancsak dühösen hadonázott.

— No megállj, te mihaszna, majd megtanítlak én mindjárt, mit tesz az, ha másnak a holmijához nyulsz és elrontod. Összetörni az én órámat. Majd összetöröm én a te csontodat!

(Vége következik.)

JANKÓ, PALKÓ ÉS A BÉKA.

(Képpel a 268. lapon)

TUDOTT volna Jankó és Palkó okosabbat is csinálni, ha akart volna. De egyikök sem akart. Már hogy is akart volna, mikor olyan gyönyörű tavaszi nap volt! Ilyenkor pedig legkellemesebb kint bolyongani a mezőn, a leczkét pedig ott hagyni olyan-
nak, a ki ilyen unalmas dologgal szeret bajlódni.

Ott kószáltak tehát, nem igen tudva, mihez kezdjenek. Eleinte pillangókat kergettek, de a pillangók csak úgy csufolódva ingerkedtek, mintha meg akarnák magukat fogatni. Aztán elröpködtek. Jankó és Palkó ezt nem találta mulatságosnak, próbáltak tehát szöcskét fogni, de ez sem sikerült. Végre eljutottak a víz partjához.

A tócsában vígan uszkáltak a békák és sütkeztek a napon. Nem ártottak vele senkinek, az a pocsolya úgy is csak nekik volt jó. De Jankó és Palkó mást gondoltak.

— Tudod mit, Palkó? szólott Jankó. Dobjunk agyon egy pár békát. Nézd, kidugják a fejüket, eltalálhatjuk.

Szedtek köveket és hajigálták a békákra. Ezeknek persze volt eszök, hogy lebuktak a víz alá és így nem lett semmi bajuk. Csak egy öreg béka maradt a felszínen, de messze bent a vízben, a hova a kő nem igen ért el. Mereven nézett a dobálózókra (Lásd a képet a 268. lapon.) mintha azt kérdezte volna:

— Ugyan mért üldöztök minket? Hát bántottunk mi titeket? Az bizony nem szép, ha valaki csupa mulatságból bánt másokat.

Jankó és Palkó azonban kedvüket találtak az ilyen mulatságban és csak azért is fejbe akarták dobni a vén brekekét. Csakhogy egyszerre egészen más vége lett a dolognak. Nem vették észre, hogy a legelésző gulya lassanként oda ért a közelbe és a hatalmas bika már jó régen nézi őket. Mikor pedig a dobáláshoz kezöket emelgették, a bika azt hitte, őt fenyegetik. Vak haraggal hirtelen nekik rontott tehát, és Jankó és Palkó egyszerre csak nagy dobogást és bömbölést hallottak a hátuk mögött. A mint hátra néztek, a bika már csak pár lépésnyire volt. Elfutni már lehetetlen volt s halálos ijedelmökben eszök nélkül beugrottak egyenesen a vízbe s igyekeztek átszúzni a tulsó partra.

A bika beérte ennyivel és nem ment utánok. Jankó és Palkó lucskosan, szepegve másztak ki a tulsó parton s a mint a piszkos vizet rázogatták magukról, a víz közepén újra fölbukkant az öreg béka és hangosan brekegett, mintha azt mondta volna:

— Lássátok, az történt veletek, amit ti velünk tettetek. Keserves, ugy-e, ha üldöz az, a ki sokkal hatalmasabb s a kinek pedig nem is vétettek? Tartsátok eszetekben és jövőre ne tegyétek.

UTÓLAGOS MEGFEJTŐK.

A »Kis Lap« XXXII. köt. 14-dik számában közölt képrejtvény megfejtését még beküldték: Királyfi Árpád, Kayser Elek.

G Y Á S Z.

A »Kis Lap« bús halotti harangja csak el nem akar némulni! S most egyszerre *kettőnek* is szól. Az egyik:

SCHVARTZ JÓZSI

kit szülei, nagyszülei, testvérei, rokonai és barátai keservére már ez évi febr. 6-án temettek el *Békésen*, 9 éves korában, e rövidke életben is hosszú szenvedés után. Utolsó kezevonása az a levélke, melyet hozzám intézett. Egy megfejtés volt. Kis koporsójára tanítói és tanulóirai is tettek koszorút.

*

A másik, akiről e sötét rovatban meg kell emlékezmem:

IFJ. SZAKÁTS ALBERT

akiben szintén a forrón szerető és forrón szeretett jó gyermeket, testvért és unokát siratják azok, akiknek szívéhez hozzá nőtt. Meghalt 11 évvel, rövid betegség után, április 12 én.

A siratók fájdalommal enyhítünk, ha mi is kivesszük részünket belőle.

Nyugodjanak a két kis halott hamvai békén s hantjaikra szőjjön virágot az enyhe kikelet!

Forgó bácsi.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Szt. Pály Dezső, Deutsch Gizi és Irma. Küldjétek be még egyszer, mivel a hibásnak talált feladványokat nem tartogathatom. — **Deckner Gizella.** Nem jól adtad föl a rejtvényt. A megfejtés nálad a voltaképeni föladvány és megfordítva: magát a föladványt megfejtésként nyújtod. Annyi példa jelent meg a »K. L.«-ban, hogy könnyen eligazodhatol rajtok. Tégy újabb kísérletet. — **Vasskó Bertalan.** »Kiállítás« a jára-

tosabb szó, de »tárlat« a helyesebb. — **Holczer Lajos.** »On« nevű ércz nincs; de igenis »ón.« A rövid és hosszú szótaggal pedig a magyarban külön-külön értelmet érünk el. P. o.: örül, örüll; hal, hál; élő, élő; vad, vád; szel, szél; való, váló, stb. Már e néhány példa is mutatja, hogy az ilyesmire tekintettel illik lenni. — **Vass Károly.** A szerkezet kifogástalan, csak az alakja kényelmes. Mondottam már, hogy csaknem minden több tagu szó alkalmas a betürejtvényre. De az ilyen könnyű munkának némi becsét az által köll szerezni, hogy versbe szedjük, még pedig jó versbe. Az olyan föladványban, mely már magában véve érdekes foglalatú, ezt a föltételt el ejtem. — **Névy Mariska.** Én minden elbeszélést egyformán érdekesnek igyekezem megírni, de azért persze: az izlés határoz, mint ezt édes atyádnak egy szép előadásában hallottam. — **Schermann Etelka.** Ügyes. Meg fog jelenni. — **Pösch Gyula.** Már régebben más alakban megjelent. — **Küszler Gizella.** Köszönettel vettem és a kis fiuknak, akiknek szánva volt, át is adtam. — **Sicher Gizella.** Küldeni szabad s ha megfelelnek, közlöm is. Üdvözöllek. — **Reichlin Rózsa.** A török szentnek, Gül Babának (rózsák atyjának) sirja az u. n. Rózsahegyen van, mely magaslat a török szenttől is nyerte nevét. Kulcsait a szomszédban egy asszony őrzi, akihez minden gyermek oda igazít, s aki egy kis pénzajándékért meg is nyitja. — **Szicton Pál.** Elcslap nem gyermekeknek való olvasmány. — **Gábor testvérek.** Nekem a levélnek gondosan körülnyírt széle kedvesebb, mint a legczifrább rajz, amely rá van ragasztva. — **Grumáz Ernő.** Szíves tudomásul veszem a leveledben kifejezett érzelmeidet. — **Schweiger Irma.** Kivánságodhoz képest jártam el. — **Gr. Kazy István.** A koczka rejtvényed érthetetlen. — *Több kéziratról a jövő számban.*

Jótekonyság.

Halmi Ferencz árvái javára: Hertzka Iréne és Adél 1 frt. Hegedüs Józsi 50 kr.

*

Tihanyi Miklós árvái javára: Hertzka Iréne és Adél 1 frt. Hegedüs Józsi 50 kr.

Ezen adakozások ki vannak mutatva a »Nemzet« czimű napilapban.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.

Forgó bácsi.